

שירו של כפכף

בסך הכל רציתי קצת סטייל יפני בכפות הרגליים. מי חלם שהיצירה המגולפת בעץ תעורר נגדי כזה רעש

כי בניגוד לכל הנעליים הנוחות המקובלות היום, הכפכף הזה יכריח אותי להרגיש את הרגל ואת האצבעות – כי ביפן הכל קשור להכל: הרגליים לקיבה, הקיבה ליציבה, היציבה לשינה, השינה לאסלה, וכן הלאה.

כשביקשתי למדוד את יצירת המופת המעוטרת פרחים (עם המראה המעט נשי), התברר לי שבכפכפים יפניים אין שמאל או ימין, מה שמקל מאוד על טיפוסים עצלים כמוני. המידה נראתה לי די קטנה, אבל הסבירו לי שככה זה צריך להיות, וזה לגמרי תקין שעקבי הרגליים שלי יבלטו החוצה מאחור. רכשתי את זוג הכפכפים וחזרתי לביתי שמח וטוב לב.

כשהגעתי עם הרכש החדש, גאה, מאושר וגם גבוה יותר מדרך כלל (כי מדובר בנעליים מעט מגביהות), ציפיתי לקבלת פנים אוהדת. אלא שהגברת הראשונה קיבלה אותי ואת כפכפיי היקרים באופן צונן. היא טענה שאני נראה כמו רביל מושלם, ושהיא מטילה וטו חמור על כל יציאה שלי מהבית עם הכפכפים החדשים, בטח כשאני מתלווה אליה.

ייאמר מייד: קיים אי-שוויון נוראי בין גברים לנשים בתחום ביקורת הבגדים. גברים לא יעזו להביע שום ביקורת כלפי הלבוש והבחירות האופנתיות של בת זוגם, אלא אם כן הם משתייכים למשפחת ורסאצ'ה. לרוב, אין לנו הכלים להביע דעה תבונית ומנומקת בתחום, וגם אין לנו בדרך כלל נטיות אוברדניות או תשוקה להיכנס לריב של יומיים. לכן, כשמתכווננים ליציאה, הגבר תמיד יעדיף לענות לשאלה "איך אני נראית?" בתשובה האוטומטית "נהדר", גם אם זוגתו בחרה ללבוש וילון ולחבוש על הראש פומפיה.

לעומת זאת, אחד התחביבים האהובים על נשים הוא לעלוב בבני זוגן על טעמים האופנתי הקלוקל. הגברת הראשונה, למשל, לא חוסכת ממני דבר ויכולה להגיד עלי שזה לא מתחבר, שזה מקומט מדי או בלוי מדי (אני מקווה שהיא מדברת רק על המכנסיים ולא עלי), שהצבעים מזעזעים, שהגזרה הזו התאימה לי לפני 40 שנה, והמשפט הכי מכעיס – "מאיפה הבאת את המכנסיים האיומים האלה?", תוך התעלמות מכך שהיא זו שלחצה עלי לרכוש אותם בניגוד לרצוני.

מאז הרכישה היפנית חשתי

עוינות גדולה, שמופנית לעבר כפות הרגליים שלי ורצון עז לכפכף אותי בכל פעם שאני נועל את כפכפיי החדשים. למרות זאת, המשכתי לנעול את הכפכפים, הרי אני איש שמקפיד לשמור על העקרונות שלו, בעיקר על העיקרון הנוחות מעל לכל.

אלא שלאחרונה, נרשמו כמה וכמה מקרים שבהם לא הצלחתי למצוא את הכפכפים במקום שבו השארתי אותם. בכל פעם מצאתי אותם מסתתרים בפניה אחרת בבית. אחרי התייבשות ותהיות, הגעתי למסקנה שהגברת הראשונה החליטה להמאס עלי את השימוש ב"מפגע האסתטי מיפן" ולהחביא לי אותם ברחבי הבית.

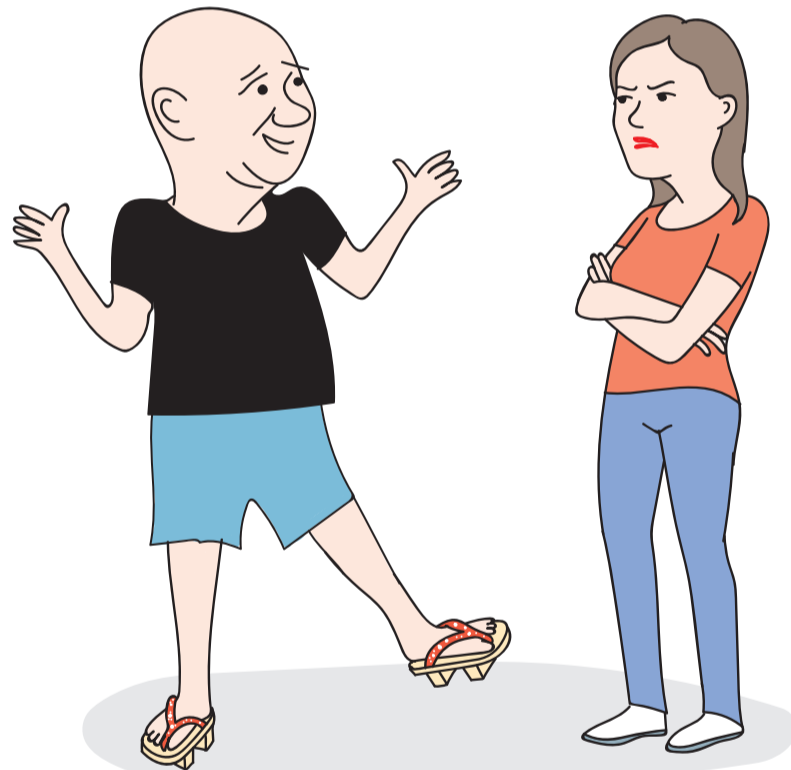
בוקר אחד, אחרי ששוב חיפשתי את הכפכפים במשך דקות ארוכות, ורגע לפני שאני מתעמת עם הגברת הראשונה, מצאתי את יצירות המופת היפניות תומכות בשולחן האוכל בסלון, שיש לו נטייה להתנדנד. מישהי מבנות הבית חשבה שמדובר בסוג של קרש, שיגרום לשולחן להפסיק לרקוד, והציבה את הכפכפים המפוארים שלי כתמיכה.

הנקמה, כמו בסרטי קונג פו אסיאתיים, עוד תבוא. yairn@israelhayom.co.il

כלבים (וגם חתולים וקיפודים) בעורך יושב על אספרסו. האובי ססיה לכלבים כל כך גדולה שם, שיש גם נעליים לבני אנוש, שכשאתה דורך בהן בחול – הן משאירות עקבות של כלב. מעניין אם האובססיה לסדר ולניקיון עברה גם לכלבים, ובמקום לעשות את הצרכים ברחוב הם יודעים ללכת לשירותים ולשבת בעצמם על האסלה המחוממת.

יש שם גם תעשייה של רובוטים ברמות כלבים, ויש יפנים שבכל יום ממהרים לחזור הביתה אחרי העבודה כדי שהכלב רוי בוט שלהם לא ישתין להם על השטיח. יפנים לא מעטים נישאים לבובות הנערצות עליהם בטקס רשמי, עם היתרונות והחסרונות של בת זוג מפלסטיק שמחכה לך בבית, ובתקווה שכשתחזור, לא תתפוס אותה בוגדת כך עם שואב האבק הרובוטי.

ליפנים יש בעיה עם כבי. בניגוד לנו – שאין לנו בעיה לבי כות, ליילל ולהתלונן על כל דבר – הם קשוחים ומתקשים לבכות, ואף הולכים לסדנאות בנושא הבעת רגשות ולסופי

איור: טל לזר

שבוע במלון בכי ייחודי, שבו מוקרנים סרטים עצובים ומלמדים אותם מה בני אדם אמורים להרגיש כשאמא של במבי מתה. תוכניות הטלוויזיה היפניות ידועות כדבר הכי פסיכי בעור לם וכוללות משחקים משונים וקיצוניים – שבהם, למשל, שתי מתחרות צריכות לנשוף לתוך צינור משני קצותיו, כשבאמ צע מונח ג'וק חי. מי שלא נושפת מספיק חזק, הג'וק יעוף לה ישר לתוך הגרון, אפילו בלי שהספיקה לטבול אותו בטריאקי.

הסיוור כלל כמה תחנות, ובהן אוכל, גליי

דה מיוחדת, אביזרי מטבח ועיצוב ואביזרי אופנה שונים, כמו נעליים בגובה עצום, בנוסח כוכבי להקת קיס. באחת החנויות, שבה מכרו בגדים ורהיטים טובי מראה, התלהבתי מזוג כפכי פי עץ יפניים. הם זרחו מולי כמו בסרטים, שבהם רואים קרני שמש שמסמנות התגלות וקדושה.

בעלת החנות זיהתה את ההתרגשות שלי. היא מיהרה להסי ביר לי על סגולותיהם המיוחדות של הכפכפים לעמוד השדרה שלי ונתנה לי להבין שחיי עומדים להשתנות מקצה לקצה.

תמיד נמשכתי לתרבות המזרח.

היפנים סקרנו אותי במיוחד: הם אחרים, מיוחדים ומשונים. אין לי יחס מיוחד כלפי העם הבוסני, הרני או הזנויברי, אבל העם היפני – שהקדיש כל כך הרבה תשומת לב לנושא חימום קרש האסלה בשירותים ולייבושו באוויר חם, שאהב את השיר "אני חולם על נעמי" עוד בשנות ה-70 והעניק לו מקום ראשון בפסטיבל טוקיו, שהמציא את המיצובישי, ההונדה והווקמן, שחשב שזה רעיון טוב לגלגל דג נא ואורז בנייר אצות ובלי לחמם במיקרו – זה עם שאני מכבה. ועבור היפנים שטעו ואף גרמו נזק כבד לאנושות, כמו ממציא הקריוקי המעצבן, העם היפני המציא את החרקירי, שמאפשר קבלת אחריות מלאה באופן עצמאי מבלי שאף אחד יצטרך לטרוח לשם כך.

אף פעם לא ביקרתי ביפן, אבל הגברת הראשונה נסעה בלעדיי לטיול וחזרה מעולפת מהניקיון, מהאוכל, מהעיצוב, מהארכיטקטורה ומהאסתטיקה. כל מה שהיא ראתה שם (חוץ מצליל שאיבת הנודלס אל הפה, שמביא לה את הסעיף גם כשאני עושה את זה) השאיר אותה פעורת פה, ואותי קנאי ומתוסכל כמו מישהו שמנסה לאכול מרק עוף עם צ'ופסטיקס. אז לפני כמה שבועות פיציתי את עצמי מעט, בסיוור של יפנומגית ישראלית מדופלמת בשם תמו, שעורכת סיוורים יפניים בתל אביב.

על פניו, מדובר בעניין משונה. את תל אביב אני מכיר לא רע, ולא זכורות לי בה שכיות חמדה יפניות, למעט כמה סניפים של ג'פניקה, חנויות של טויוטה ומאזדה, וכיכר אתרים, שמזכירה את הירושימה בימים הרעים. נטול ציפיות מיוחדות עליתי על מיניבוס תיירים ביחד עם בתי ועם עוד כמה תיירות ישראליות סקרניות, ונסענו ברחובות תל אביב.

תמר הסבירה למה היפנים נראים לנו מוזרים כל כך, ואמרה שבניגוד לרוב המדינות בעולם – שמורכבות מעדות ומדתות שונות ומגוונות – יפן היא המדינה ההומוגנית ביותר בעולם. 90 אחוזים מאזרחי יפן נולדו שם, הם דוברים יפנית, וגדלו על אותה תרבות. אצל היפנים, הכלל חשוב יותר מהפרט, ולכן הם מתחשבים בוולת, מצייתים באדיקות לחוקים, ולעולם לא יאכלו במקום ציבורי או ידברו בסלולרי ברכבת – גם אם מדובר במקרה חירום שבו אתה חייב לריב עם המורקרינת של בזק.

היפנים יודעים לגדל אבטיחים מרובעים, ולמכור לך מלון באריזה של אתרוג ב-350 שקלים או תות בודר בתוך אריזה של פטיפור ובמחיר של סובארו (כאילו שמנהגי הלולב ות-רנגול הכפרות שלנו נראים נורמליים למי שבא מבחוץ). רק ביפן תוכל למצוא שוקולד קיטקט שמייצרים במיוחד ליפנים בטעם של מאצ'ה, ארטיק בטעם או צלופח, משקה פאנטה בטעם אגוז מוסקט ופרינגלס בטעם גבינה כחולה.

מהסיוור למדתי שליפנים יש הרבה בעיות בת-

קשורת הבינ-אישית. בגילאים הצעירים הם עסוקים מאוד בעתידם הכלכלי לפני שיתפנו לזוגיות, ולכן הם מעבירים את החום והאהבה שלהם לכלבים ולבובות, ויש שם הרבה יותר כלבים מילדים. מעניין אם כדי שהכלב לא ירגיש בודה, הבעלים היפני מביא לו הביתה ילד מחמד.

ביפן, שוק המוצרים לכלבים מגלגל יותר מ-15 מיליארד דולר בשנה. זה כולל ביגוד, משקפי שמש, עגלות תינוק ייחודיות לגורים ובתי קפה קונספטואליים, שבהם אפשר ללטף